

[Ole Bjørn Kraft.]

i at rejse et Krav om Mulighed for Gennemførelse af en Folkeafstemning dernede ad Aare.

Det har naturligvis været en saglig Begrundelse for den Holdning, vi faktisk har indtaget, vor Deltagelse i Fællesudtalelserne, at vi mente, Danmark derigennem aabnede en større Mulighed og en bredere Vej til at naa de Resultater, som vi maatte ønske; vi finder tillige, at i det Øjeblik man fra dansk Side fra alle Sider — saaledes som man gør det — stiller sig paa Selvbestemmelsens Grund, er Selvbestemmelsesrettens Konsekvens ogsaa den, at man giver Befolkningen i Sydslesvig en Mulighed for, naar den tilstrækkelige Tid er forløbet, gennem en Folkeafstemning at tage Stilling til, hvorvidt den ønsker et statsligt Tilhørsforhold til Danmark eller ikke.

Det er mig uforstaaeligt og har hele Tiden været det, at man kan forene sit Ønske om at skabe Frihed i Sydslesvig, at skabe Mulighed for Sikring af Frihedsgoderne, erklære, at naturligvis maa den nationale Selvbestemmelsesret ogsaa gælde for Sydslesvig, og saa ikke drage den Konsekvens deraf, at hvis Friheden og Selvbestemmelsesretten fører Befolkningen frem til et Ønske om et nyt statsligt Tilhørsforhold, saa vil man ikke nægte dem det. Jeg har aldrig kunnet se Sammenhængen deri. Men det har man ikke villet fra de Partiernes Side, som i denne Sag har Magten i dette Ting, og derfor har vi været stillet over for det Valg, om vi vilde medvirke til Gennemførelsen af en Politisk ad andre Baner, som alligevel — hvis Arbejdet lykkedes — kunde aabne en Mulighed for den sydslesvigske Befolkning til at komme til at leve i en menneskelig og politisk Atmosfære, som kunde være en virkelig Basis for en fri Udvikling og give den en Adgang til selv med Styrke at kunne rejse Kravet om Selvbestemmelsesretten.

Vi har valgt denne sidste Vej, bl. a. af den Grund, at vi har lagt den afgørende Vægt — en Vægt, som det ærede Parti, der har stillet den første Dagsorden her i Dag, ogsaa burde have taget Hensyn til — paa, at vor Mulighed for at naa et positivt Resultat for den danske Bevægelse i Sydslesvig hænger nøje sammen med, at vi her i Landet kunde staa saa enigt som muligt. Thi det er klart, at i det Øjeblik dette Spørgsmaal tvinges frem enten gennem en politisk Aktion eller gennem den Nødvendighed, som ligger deri, at man ser, det er den eneste Vej frem, at der opstaar en politisk Konflikt, saa vil vi derigennem paa mange Maader svække dansk Politikens Mulighed for at naa det Resultat,

vi stræber frem imod, idet en saadan politisk Strid i Danmark naturligvis ogsaa vilde komme til at paavirke i allerhøjeste Grad de Magter, der jo nu engang har Afgørelsen i deres Haand.

Men vi har naturligvis nøje hver Gang overvejet vor Stilling, og det er kun, fordi det er lykkedes at faa opstillet saadanne Krav som dem, der har fundet det sidste Udtryk i Memorandummet af 31. Januar: Frihedsgoderne Sikring, den administrative Adskillelse, Flygtningene ud af Landsdelen, Hjemstavnsbefolkningen sikret den afgørende Indflydelse paa Hjemstavns Forhold, og takket være vor Mulighed for at føre disse Krav frem over for Fredskonferencen, og ikke mindst fordi det i det Memorandum, som Danmark har afgivet, udtrykkeligt fastholdes og understreges — selv om man ikke vil tage det statspolitiske Ansvar derfor —, at den nationale Selvbestemmelsesret ogsaa bør have Gyldighed for Sydslesvig, og fordi man udtrykkeligt har sagt til Stormagterne, at man mener, den sydslesvigske Befolkning har en naturlig Ret til at rejse Kravet om Selvbestemmelsesretten — det er kun derfor, vi har kunnet give Tilslutning til de Beslutninger, som hidtil er vedtaget her i Tinget.

Hvis vore Ønsker gennemføres, hvis disse Krav, som jeg her har nævnt, opfyldes, mener vi, at saa har vi samlet naaet det største Resultat, der kunde naas for Sydslesvig af et enigt dansk Folk, og det er en Sag, man maa lægge afgørende Vægt paa. Men afvises disse Krav — og jeg indrømmer, at jeg med Frygt og Ængstelse følger Udviklingen i dette Spørgsmaal —, gør vi os heller ingen Illusioner med Hensyn til, hvorledes Stillingen vil blive for den sydslesvigske Befolkning. Nøje sammenknyttet med og undergivet Formynderiet fra Holsten, med ligesaa mange hjemstavnsfremmede østtyske Flygtninge i Omraadet som Befolkningen selv, uden en virkelig Sikring af Frihedsgoderne, vil en Afvisning efter min inderste Overbevisning betyde materiel og aandelig Død for denne Befolkning, for hvilken ogsaa Danmark maa bære sit store Ansvar. Det er derfor vi siger, at det er Udenrigsministerens og Udenrigsministeriets store Opgave nu med al Styrke at kæmpe for Virkeliggørelsen af det, hvorom den danske Rigsdag har kunnet samles, men at det ogsaa er Udenrigsministerens Opgave — som jeg vil benytte denne Lejlighed til at fremholde for den højtærede Udenrigsminister —, at han ikke forpasser Tiden, at han føler det som et personligt Ansvar i Tide at gøre Rede for Udviklingen, saaledes at